

ΚΡΙΤΙΚΗ Θεάτρου

Της ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η Κάτια Γέρου και ο Παντελής Παπαδόπουλος σε σκηνή από το έργο «Κάθε γύμνια θα τιμωρείται» του Ν. Ροντρίγκες

Πριν το φετινό ανέβασμα της «τραγωδίας - καριόκα» «Κάθε γύμνια θα τιμωρείται» του Νέλσον Ροντρίγκες, ο Πώργος Λαζάνης είχε σκηνοθετήσει την «Γκλορίνια», τρίπρακτη τραγωμωδία, μεταφρασμένη και αυτή από την **Κατερίνα Χαλκίδου**. Και τότε οι σύντομες σκηνές, που με φαταλιστικό οίστρο, σαρκασμό, δριμύτητα και πυρετο ερωτισμού παραθέτει ο βραζιλιάνος συγγραφέας, είχαν δώσει στην **Κάτια Γέρου** την ευκαιρία για ένα ρεσιτάλ υποκριτικής. Όμως στην τωρινή παράσταση, η ερμηνεία της είναι ένα αξιοθαύμαστο δείγμα ακρίβειας, μέτρου και εξωτερικευμένης εσωτερικότητας. Τη βαθιά και συγχρόνως ανάλαφρη ερμηνεία της συμπληρώνει ο **Περικλής Μουσιάκης** στον ρόλο του Ερκουλάνο παίζοντας όλο συναισθηματικές αποχρώσεις και με λεπτές ισορροπίες απέναντι στα αβυσσαλέα πάθη που εγγράφει στο μοιραίο σύμπαν του ο Νέλσον Ροντρίγκες.

Μεταξύ κλίνης και τάφου κινείται το δραματικό όραμα του συγγραφέα καθώς σκαλίζει στα αρχαία της αστικής καθημερινότητας του Ρίο Ντε Τζανέιρο και βρίσκει ιστορίες αιμομειξίας, μοιχείας, προδοσίας, βιασμού, αυτοκτονίας, φόνου. Ο Ροντρίγκες, ξεκινώντας από τα εγκλήματα όπως τα αντιλαμβάνεται η εν αμαρτίαις περιπεσούσα κοινωνία, καταποντισμένη στο βούρκο των ατομικών και συλλογικών ενοχών, ακολουθεί το νήμα της ψυχής μέχρι την έξοδο από τον λαβύρινθο των πόθων και της λήπιπτο. Εκεί όπου η γραφική καθημερινότητα, το τετριμμένο, το μελοδραματικό παλεύουν με την τραγική ύλη και την ανάγκη για κάθαρση. Το θέατρο του Ροντρίγκες επιδιώκει να είναι ολοκληρωτικό, να κλείσει μέσα του όλα όσα αφορούν το άτομο, τον περίγυρο, τα ήθη αλλά και τα δύο φύλα στραμμένα εναγωνίως προς το αρχετυπικό, το πρωτόγονο, τη σκοτεινή, αθέατη όψη του είναι, τον μύθο. Από αυτή την απολυτότητα και βουλιμία παίρνει μια γεύση ο θεατής στην παράσταση και μαζί ένα μάθημα θεάτρου.